

til Nedsættelse af de offentlige Udgifter baade i Stat og Kommune, og jeg vil saa haabe, at ogsaa den højtærede Regering og Partiet Venstre og de andre Partier vil vise samme loyale Hensyntagen, saa at vi kan naa det bedst mulige Resultat af denne Forhandling, saaledes at vort Samfund, baade Stat og Kommune, kan være tjent med at bære disse Udgifter, og de gamle kan være tjent med at gaa ind under Loven.

Holdgaard: Hvis det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, som var Ordfører for det socialdemokratiske Parti, ikke havde haft saa forfærdelig travlt, men havde ventet, til han havde hørt, hvad jeg havde at sige paa mit Partis Vegne om dette Lovforslag, tror jeg, han kunde have sparet sig en hel Del af sine Bekymringer med Hensyn til vor Stilling. Det forundrer mig noget, at han paa Forhaand var saa bekymret over det radikale Venstres Stilling til Aldersrentelovgivningen, hvis han da ikke har haft en bestemt Hensigt med det og ligesom paa Forhaand har villet skyde os i Skoene, at vi ogsaa skulde være blandt dem, der vil forringe de gamles Kaar. Det forundrer mig saa meget mere, som det Samarbejde, det ærede Medlem og jeg har haft om det Spørgsmaal, siden vi blev Kolleger her i Folketinget, har vist, at det ærede Medlem har været i høj Grad modtagelig for de Standpunkter, vi har ført frem, og det er mit Haab, at det ærede Medlem ogsaa i Fremtiden vil tage velvilligt paa fornuftige Forslag, selv om de fremkommer fra det radikale Venstres Side.

Om selve det Forslag, som foreligger, maa jeg sige, at det er med noget blandede Følelser, vi fra det radikale Venstres Side ser paa det, og det har maattet vække nogen Forundring, at det netop er den nuværende højtærede Indenrigsminister, der fremsætter et saadant Forslag, den samme Indenrigsminister, der gennemførte den nuværende Aldersrentelov af 7. August 1922, en Lov, som han den Gang var saa veltilfreds med og talte saa mange pæne Ord om. Det vækker nogen Forundring, fordi det her foreliggende Forslag paa væsentlige Punkter afsvækker, ja, til Dels ødelægger de Principper, som den bestaaende Aldersrentelov er bygget paa, de Principper, som Venstres Ordfører i 1922 med Tilslutning fra den nuværende højtærede Indenrigsminister holdt Lovtaler om, før man fik dem lovfæstet.

Naar man for det første ser paa Indsnævringen af den Kreds af Aldersrente-

nydere, af den Del af Befolkningen, der kan komme ind under Aldersrenteloven, kan man jo ikke være blind for, at en saadan Indsnævring vil være i høj Grad svækkende for det Formaal, man satte sig ved Lovens Gennemførelse i 1922, det Formaal, som Venstres daværende Ordfører, Hr. Hegelund-Lange, talte saa varmt for, og hvorom han sagde, at i det laa skjult Princippet Villien til at begunstige Opsparingslysten i Befolkningen. Men vi erkender Nødvendigheden og Berettigelsen af, at man foretager en Ændring i den Retning, der er foreslaaet her fra Ministerens Side. Herfor har vi jo allerede i 1925 givet Udtryk gennem det Forslag, som et Flertal her i Folketinget blev enigt om, og som senere blev oversendt til Lands-tinget. Om man nu netop har fundet den rette Grænse, er et andet Spørgsmaal, som jeg forstaar, at man ogsaa vil kunne forhandle om i det Udvalg, som antagelig vil blive nedsat om Sagen. Men jeg maa tilføje, at naar vi i 1925 kunde give vor Tilslutning til, at der foretoges en saadan Indsnævring af den Kreds, som kan komme ind under Aldersrenteloven, har det altid fra vor Side været en udtrykkelig Forudsætning, at den Besparelse, man derved kunde indvinde, skulde bruges til at hjælpe de enligt stillede og de daarligst stillede Aldersrentenydere, og denne Betragtning maa vi i det væsentlige fastholde endnu.

Derimod kan vi hverken tiltræde de foreslaaede Takster eller Delingen af Renten i en Statsrente og en Kommunerente. Det kan vi ikke, bl. a. af den Grund, at de Statsrentetakster, der her foreslaas, er saa minimale, at alle Kommuner overfor alle Aldersrentenydere, saaledes som Lovforslagets § 6, 1ste Stykke, er formet, maa benytte Skønnet, og da ser vi saaledes paa det fra det radikale Venstres Side, at naar man i den Grad ødelægger Princippet, at Kommunerne i alle Tilfælde overfor alle, hvis de skal kunne ernære sig, maa give Tilskud, saa kunde man lige saa godt være blevet ved den gamle Alderdomsforsørgelseslov, Understøttelsesloven. Og det kan kun forundre os, at det er den nuværende højtærede Indenrigsminister, der fremsætter et saadant Ændringsforslag. Jeg erindrer, hvordan han for 2 Aar siden argumenterede imod at gaa for vidt med det frie Skøn indenfor Kommunalbestyrelserne, fordi, som den højtærede Minister udtrykte sig, man vilde være fri for den Rummel ved de kommunale Valg, som enkelte politiske Partier vilde lave paa en saadan Aldersrentelov. Nu ser det ud til, at man ikke